

Marcin Melon

Chop ôd mojij baby

Grajōm: ERWIN (chop ôd Any), ANTOINE (chop ôd Any), ANA (baba ôd Erwina i Antoine'a), BERCIK.

Bina piyrso.

Miyszkanie ôd Any i Erwina. Stōł, telewizor, tapczan, na nim jakoś deka, wele tapczana szrank i ajs-szrank. Erwin (cosik wele Abrahama, ôbleczony w zmaraszony tresek i galoty, z kerych zwisajōm mu hołzyntregle) włazi na bina, ôtwiuro ajs-szrank, stoi i filuje choby cielok na masorza. Yntliś wyciōngo z kapsy mobilnioka.

ERWIN (do mobilnioka): Ana? Suchej... Ja, to jo godōm. No jo, Erwin! Twōj chop! A fto? Wiele mosz chopōw? Wiym, żeś je zajynto. Katać bych do ciebie dzwonił, jakby to niy było cosik richtiś ważnego? Suchej... Możesz godać? Jo cie źle słysza! Możesz wyłyż na plac na chwila? Jo wiym, coś je w robocie! Ino na chwila! To je richtiś ważne. No, ja... Dej pokōj, dyć psinco jij bydzie. Jo to rozumia, musisz dować pozōr na ta ōuma, nale jak na chwila jōm ôstawisz, to psinco jij bydzie. To je naprowdy ważne. No, gibko, babo, wiysz ty wiele jo zabula za ta godka w roamingu? O, terozki cie lepij słysza. Te, Ana, suchej. Tyś mi godała, co żeś ôstawiła mi kajś karminadle, ja? Kaj ône som? No, prawie zech patrzōł do ajs-szranku i nikaj ich niy widza... Te,

a można do mnie to jest ważne, co? Można mieć prawie smaka na karminadla? Co, już nie mogą mieć ani smaka na karminadla? Na pierwszym fachu, ja? Nale na pierwszym ôd wyrchu? Żadnego zilbra sam nie widza. Nie rycz po mnie! Co ja jest? Mało ci, co żeś mnie ôstawiała samego, wzięła żeś i pojechała do roboty do tego swojego Paryża? Ja, robisz pierwszym epno kariera, bo dowiesz pozôr na jakiś staro ôuma! Ja, ciś do niej nazod, bo zaraz ci pitnie. Każdego dnia tysiônc francuskich ôumów pito z domu! Ty się siedzisz z tôm ôumôm, alujesz się, a ja co? Som się musza zakupy robić, łachy biglować i sprzôntać i jeszcze mieć pamiyntać, co jest kaj w domu? Te, ja jest ino chop! Inksze chopy przilażôm do domu i mająm wszystko narichtowane, a ja to co?! Mnie to jest gańba się przyznać, co som się musza biglować galoty, bo moja wzięła i pocisła weg do roboty! Co? (*coroz to głośnij, bo się nerwuje*) Ja nie pôda do żadnej roboty, ja mieć swoją penzyjo! Ja, wiem, że ino pomostowo! A kto potrzebuje tela piyniyndzy? Ty albo ja? Albo to ja durś wajôł, co na nic mnie nie stykać? Bo tyś się ubzdurła, że musisz do fryzjera łązić! Ja jakiś nie łąża! Co, może zaczniesz tyż do kosmetyczki łązić? Kto to widziôł, coby baba we twoim wieku tak się sztiglowała, choby hampelman. Miała żeś mało piyniyndzy, toś pojechała do roboty, żodyn ci nie kozôł! A terazki ja na tym ciyrpia, bo ani nie wiem, kaj sôm te pierwskie karmina... Ana?! Ana?! Jeżeś tam? Jerôna, rozłônczyła się...

Erwin wraŹuje mobilnioka nazod do kapsy, dziwo zaś do tego ajszranku. Filuje, jak to Erwin, choby cielok na masorza, bo Erwin to tak po prowadzie je trocha cielok. Za chwila zaś wyciôngo mobilnioka i wybiyro numer na kneflach.

ERWIN (*do mobilnioka, ino terozki chyto go poczta głosowo*): Ana? To zaś jo. Widza, co żeś wyłōnczyła mobilnioka. Beztōż, co niy chcesz zy mnōm godać, ja? Suchej, niy gorsz sie na mie. Jo sie niy chca wadzić. A ô te karminadle to sie już ani niy starej. Prawie mi sie spōmniało, co żech je zjod we czwortek. Beztōż nikaj ich niy ma. No to co? Już sie na mie niy nerwuj, dobra? Przaja ci, wiysz? Jeszcze trzi dni i zaś bydziesz nazod. Już sie niy umia doczekać. (*ftoś klupie do dźwiyrzy*) Musza kończyć, bo ftoś klupie. Jak bydziesz miała wolno chwila, to szkyrtnij do mie, ja?

Erwin ôdmyko dźwiyrze. Ftoś stoi na siyni.

Ftoś: Dobry, jo sie mianuja...

Erwin gibko zawiyro dźwiyrze. Drałuje do telewizora, wyciōngo kable ze sztekdōuzy. Biere telewizor, kładzie go na zol, wyciepuje jakieś łachy ze szranku i wrażuje do niego telewizor. Wtynczos drałuje nazod do dźwiyrzy i zaś je ôtwiyro.

ERWIN: Ja, dobry.

Ftoś na siyni: Jo sie mianuja Antoine. Moga wlyż?

ERWIN: Po jakiymu? Mocie nakaz? Jak rozchodzi sie ô abonamynt, to jo niy mōm telewizora, beztōż niy musza płacić.

Ftoś: Jaki abonamynt? Jo nic niy pedziōł ô żodnym abonamyncie. Chca pogodać z wami. Wyście sōm Erwin Michniok?

ERWIN: A fto sie pyto?

Ftoś: Jo sie mianuja Antoine. Przijechōłech do wos ekstra z Paryża, coby z wami pogodać. Rozchodzi sie ô waszo baba.

ERWIN: Ô Ana? Nale co je louz? Ana mi ô żodnym Antułanie nic niy godała.

Antoine włazi na bina. Modszy ôd Erwina ô dobre poranoście lot i bardzij szykowny. Czorno oberhymda, binder (taki bōntny, po modzie), szaket z łatami na rynkōwach i wyglancowane szczewiki. Mo tyż bryle, nale niy take ańfachowe, ino tyż take bardzij po modzie.

ANTOINE: No, to mie niy dziwi, co psinco wōm ô mie godała.

Antoine filuje na Erwina choby na ôbroz.

ANTOINE: Musza pedzieć, co żech tego sie niy spodziywōł. Pierōn wiy, co ta Ana w ciebie widzi...

ERWIN: Te, synek! Ino niy bydź frechowny! Pchosz mi sie do chaupy, ani żeś niy pedziōł ftoś ty je, a terozki mi nazdowosz!

ANTOINE: No, a fto jo moga być? Dyc chyba żeś wiedziōł, co twoja Ana mo chopa, pra?

ERWIN: No, ciynżko, cobych niy wiedziōł, kej jo żech je jejij chop.

ANTOINE: Godōm ô jejij ślubnym.

ERWIN: Jo tyż!

ANTOINE (*trocha zeszterowany*): Poczkej, poczkej. Jo czegoś niy chytōm. Ciebie sie zdowo, co kaj Ana je terozki?

ERWIN: Kaj? W robocie! Prawie żech z niōm godōł. Wachuje takij ōumy w Paryżu. Mo ôziym ojro za godzina. Jedzie hań na dwa tydzie, a potym zaś na dwa tydzie przejeżdżo sam nazod na Ślōnsk.

ANTOINE (*napoczyno sie chichrać*): Ana? Wachuje jakiś staryj ōumy? Chciōłbych to widzieć! Poczkej, poczkej, mie sie to dziepiyro terozki klaruje wszystko! A kaj według ciebie Ana bōła wczorej we wieczōr?

ERWIN: Tyż w robocie, a kaj?

ANTOINE (*durś sie chichro*): To je ale ciekawe! Bo wczorej we wieczōr jo żech z niōm siedziōł i pili my wino na Champs-Élysées.

ERWIN: Niy rōb mie za bozna, bo ci pizna! Mōm nadzieja, co godosz ô inkszyj Anie!

ANTOINE (*wyciōngo bajtlik, a z niego zdjyncie*): Godōm ô tyj Anie, kero sie za mie wydała łōńskigo roku.

ERWIN: Jerōna, dyć to je moja ślubno! Co je louz?! Katać ôna mo dwōch chopōw?! Dyć to je...

ANTOINE: ...bigamio.

ERWIN: Ta fuchtla! Ta motyka! Jo jōm zabija... Ta heksa pierōńsko! Cōłki czos mie cyganiła! Udowała, co do roboty jeździ! A jo, borok, ani niy mōm karmina...

ANTOINE: Dej pokōj, chowie, niy ma sie co nerwować. Terozki widza, co Ana zrobiyla nos ôbu za bozna. Kej żech jechōł tukej na Ślōnsk, chciōłech znojś tego gizda, z kerym ôna mie zdradzo. Gibko żech pomiarkowōł, co te jejij rajzy do dom co dwa tydzie, coby dować pozōr na niymocno matka, to je pierōnowe cygaństwo. Yntliś żech

prziszōł ku tymu, co je drugi chop, do kerego ôna jeździ. Wiysz, jo je tyż samstōnd, ino jeszcze za bajtla cōłko naszo familjo wykludziła sie do Francyje. No to żech sie pedziōł: pojada na tyn Ślōnsk, co by zoboczyć tego gizda, z kerym ôna mie zdradzo. Bez cufal żech znod twōj numer w jejij mobilnioku. Nojprzōd żech sie znerwowōł, pomyśłōlech sie: ta fuchtla, ta motyka, heksa pierōńsko... No, wiysz, to samo żech pomyślōł, co i ty. Nale yntliś żech sie uholkoł i wysznupōł, kaj miyszkosz. Pedziōlech Anie, co jada na pora dni do ōnkla do Normandy, a wziōnech i przyjechołech tukej. Ani żech niy wiedziōł, kogo sam znojda. Myślōlech, co przidzie miyndzy nami do chaje, nale terozki (*zaś zaczyno sie chichrać*), terozki, jak widza takigo boroka jak ty... to... ani niy poradza sie nerwować... ino chce mi sie śmioć...!

ERWIN: Te! Jo je richtiś chop, a niy taki mamlas francuski choby ty! Jak ty w ogōle woniosz?! (*chyto go za kragel i prziciōngo bliżyj, coby go powoniać*) Jakeś francuske parfyny! Choby kot sie zejszczōł! Powoniej mie, tak wonio richtiś ślōnski chop! Pot i piwo!

ANTOINE (*wonio*): Tyskie, pra?

ERWIN (*zdziwowany*): Jaaa! Widza żeś ôd razu wywonioł...

ANTOINE: Jo tyż pija tyskie. W każdym markecie u nos przedowajōm.

ERWIN: To poczkej, kej już my prziszli do tego, co mōmy jedna i ta sama ślubno i sōm my rade tymu samemu piwu, to można sie napijymy. Siednij sie, Antōn, dej, naleja ci. (*wyciōngo ze szranku dwie kufki i nalywo piwa, siado na tapczanie, Antoine wele niego i napoczynajōm pić*)

ANTOINE: Niy gorsz sie na mie za to, co żech ci pedziōł. Z tych nerwōw zachowuja sie choby niy jo. Na zicher Ana cosik musiała u ciebie zoboczyć...

ERWIN: To już bydzie dwajścia piynć lot, jak sie znōmy. Dwajścia piynć lot i terozki ôna mi taki numer robi... Tak po prowdzie to myśla, co nojprzōd to poleciała na geltag grubiorza. Bo wiysz, jo cōłke życie żech robiył na dole. Wiysz, jak robisz na grubie, zowdy jakoś frela znojdiesz. Downij to była pewno robota. A ty kaj robisz?

ANTOINE (*biere wielgi haust piwa*): Jo? Wykłōdōm.

ERWIN (*frechownie*): Aaa, jaaa. To na zicher mocka zarobiosz. Beztōż cie, boroku, ani na ancug niy stykać, ino mosz dziurawy. Padosz: wykłōdosz. (*udowo kasjera na kasie w markecie, kery wykłodo towor na taśma, przesuwō, skanuje i wydowo klang, choby tyn skaner*) A kaj to wykłōdosz?

ANTOINE: Na Sorbonie.

ERWIN: U nos niy ma takich sklepōw. Jo do Aldi zawdy łaża na zakupy.

ANTOINE (*po godce idzie pedzieć, co już trocha ôżarty*): Sorbona to niy ma sklep, ino uniwersytet. Wykłōdōm historia sztuki.

ERWIN (*zdziwowany i tyż trocha ôżarty*): Ach, zou... To tyś je, widza, Antōn, wybildowany karlus.

ANTOINE: Myśla, co skuli tego Ana na mie dała pozōr. Kej my zolycili, siedzieli my w naszym restojrancie na Champs- -Élysées, pili my wino i ôsprowiali my ô sztuce.

ERWIN (*zdziwowany*): Fto?! Ana?!

ANTOINE: Toć. Brołech jōm do Luwru i inkszych muzyjōw. Niy godej, co żeś niy wiedziōł, wiela ôna wiy ô sztuce i ô literaturze. Dyć ôna kończyła licyjum plastyczne. My sie z Anōm zgodali skuli Alberta Camus. Ana je richtiś rada tymu, jak Camus filowōł na cōłke nasze żywobycie. Świat bez przōnio bōłby psinco wert, tak mi godała...

ERWIN (*szczyło macha, kero godo, co cosik mu sam niy sztimuje*): Poczekaj, tyś je Antōn, blank gryfny karlus, wybildowany, mosz dobro robota i jeżeś ôd Any modszy ô... No, tak po prowdzie to byś mōg robić za jejij bajtla...

ANTOINE: A, dej pokōj, dej pokōj. To je ino dwanoście lot.

ERWIN: Niy, no, prowda godōm. Ino niy umia spokopić, po jakiemu tyś sie niy znod jakijś młodszyj i gryfnijjszyj frelki...

ANTOINE (*seblyko bryle, kuko na gipsdeka i wzdycha romantycznie*): Niy ma gryfnijjszyj... Jak sie spōmna, jak ôna wyglōndo...

ERWIN: Ô to sie rozchodzi, co jo tyż pamiyntōm, jak ôna wyglōndo. W tym fortuchu i laciach i... no, niy gorsz sie, nale jakbyś mi niy pokozōł zdjyncio, to bych myślōł, co godōmy ô inkszyj babie.

ANTOINE: A jako ôna je wyzgerno...

ERWIN (*wylynkany*): Kaj wyzgerno? Ô czym ty godosz?

ANTOINE: Chopie, jake ôna mi knify roztomajte pokozāła... Terozki to widza... Jak jo jōm trefiył piyrszy roz – a to juź bydzie sztyry lata – jo żech richtiś małowiela umiōł.

ERWIN (*po cichu, som do siebie*): No, ja... Sztyry lata bydzie, jak ôna rajzuje do roboty do tyj Francyje...

ANTOINE: Jak sie tak myśła, to wtynczos to jo żech psinco wiydziōł ô seksie. Ôna mie wszyskigo nauczyla!

ERWIN: Te, jo tego niy byda suchōł!

ANTOINE: A jaki ôna mo temperamynt! Dej pokōj, Erwin. Tak miyndzy chopami, kej juź pijymy te piwo: wiela razy wyście to robili?

ERWIN: No... Roz... Abo dwa razy...

ANTOINE: Bo my to nojmynij dwa razy!

ERWIN: Na poczōntku to można i ze trzi razy w tygodniu...

ANTOINE: W tygodniu? Jo sie pytōm, wiela razy na dziyń...

ERWIN: Ach, zou... (*desperacko wlywo w siebie cōtko kufka piwa*)

ANTOINE (*po godce idzie pomiarkować, co już je fest ôżarty*): Te, Antōn...

ERWIN: Poczkej, dyc tyś je Antōn, a jo je Erwin...

ANTOINE: A, no ja... Te, Erwin, i co my terozki zrobimy?

ERWIN: Nale z czym?

ANTOINE: No z naszōm babōm. Wiysz, ôna mi fest ukrziwdziła, ale jo jij przaja zouwizou. Niy ôstowia jij. Nale co z tobōm? Bydziesz musiōł sie poukłodać swoje żywobycie bez nij. Poradzisz?

ERWIN: A po jakiemu jo? Dyc jo bōł z niōm żeniaty, kej tyś jij ani jeszcze niy znōł. Tak po prowadzie to wasz ślub ani niy ma ważny, w każdym gerichcie ci to pedzōm...

ANTOINE: No, ja, nale dyc wiysz, co jak bydzie musiała wybiyrać, to ôna wybiere mie. Jo żech je modszy i trocha bardzij szykowny... I geltag tyż mōm fajniejszy.

ERWIN: A jo mōm z niōm bajtle!

ANTOINE: Richtiś? Kaj?

ERWIN: No, jednego synka. Mo dziewiynoście lot i przekludził sie do akademika.

ANTOINE: To już niy ma taki bajtel, kej poszōł na swoje.

ERWIN (*markotnie*): Mosz recht, ôna wybiere ciebie... Nale co jo bez nij zrobia? Dyc jo sie som niy umia dać z niczym rady... Ty sie poradzisz znojś inkszo... Modszo, gryfniejszo... A jo? Kaj jo byda szukōł sie nowyj libsty na stare lata? Te, Antōn, można byś mi jōm ôstawił?

ANTOINE: Nale przeca żeś godōł, co ôna je fuchtla, hyrpa i motyka.

ERWIN: liii... Wiysz, każdy mo jakieś wady.

ANTOINE: I niy zawodzo ci, co ôna cie tela lot cyganiła?

ERWIN: Ciebie tyż cyganiła, a chcesz jij wyboczyć... Dej, poleja ci jeszcze. Antōn? A co my sōm tak naprowdy jedyn do drugigo?

ANTOINE: No, myśla, że rodzina. Dyc mōmy jedna i ta sama baba, pra?

ERWIN: Pierōnym tradycyjno ślōnsko rodzina. Pij, chopie, na trzyżwo tego niy szafnymy.

Bina drugo.

Trzi dni niyskorzyj. Erwin i Antoine lotajōm po chaupie choby pofyrtane. Erwin terozki galantnie ôbleczony, w bioło oberhymda, ukłodo zegōwki na tapczanie.

ERWIN: Jerōna, ôna za chwila sam bydzie. Muszyny być fertiś. Poczkej, jak ôna zowdy te zegōwki ukłodo? Jak cosik bydzie niyrichtiś, to zaroz sie pokapuje. Pamiyntosz, jaki je plan?

ANTOINE: Ja, mōmy wszysko ôbsztalowane. Jo sie schowia, a ty napoczniesz z niōm godać. Wtynczos jo wyleza i zoboczyny, jak

zareaguje. (*ôdpino mu wiyrchni knefel u oberhymdy*) Niy śmiesz zapinać wszystkich knefli, Ana je rada, jak mosz ôdpiynty.

ERWIN: Czekej! Kery dzisiej je? Jerōna, trzinosty! Niy mogymy dzisiej z niōm godać!

ANTOINE: Po jakiemu niy? Bo bydymy mieć pecha...?!

ERWIN: Niy, ino że ôna prawie mo te dni...

ANTOINE: Jake zaś dni?!

ERWIN: No, wiysz... Płaczki-muki-i-szkamraniy.

ANTOINE: Płaczki-muki-i...? Aaa! Płaczki-muki-i-szkamraniy! No i co z tego, że płaczki i muki?

ERWIN: Terozki z niōm ani niy pogodosz, ô wszystko sie bydzie zaroz ciepać!

ANTOINE: No i co? Jo mōm chować sie po chaupie bez pora dni, aże jij przeńdzie?

Ftoś klupie do dźwyrzy.

ERWIN: Gibko, chow sie! Na balkon!

ANTOINE: Przeca ty niy mosz balkonu!

ERWIN: To do szranku! Gibko, włącz do szranku. (*wyciōngo telewizor ze szranku, coby zrobić plac Antoine'owi. Antoine chowie sie do szranku*) Już ôdmykōm! Poczkej! (*ôdmyko dźwyrze*)

ANA (*włazi rajn, stowio rajzyntasza na zolu i seblyko mantel*): Jezderkusie, jo żech już myślała, co kożesz mi stoć na siyni! Siedzisz sam, psinco robisz, ani dźwyrzy niy poradzisz ôdewrzić!

ERWIN (*po cichu*): Jo to wiedziōł...

ANA: Co żeś wiedziōł? Psinco wiysz. Wetna sie, co żeś dwa tydzie siedziōł, ślepōł piwo i ôglōndōł poseblykane frele. Ani żeś sie ôbiodu niy uwarzył! No, co tak stojisz choby leluja? Dej ta rajzyntasza do drugij izby, bo zaroz ftoś sie ô nia ôbali! (*idzie ku szrankowi, coby powiesić mantel*)

ERWIN (zastowio jij droga): Niy! Do szranku niy!

ANA: Bo? Po jakiymu niy?

ERWIN: B...bo mōm bajzel.

ANA: Wszandy sam mōsz bajzel! O, zaś żeś te zegōwki źle poukłodōł! Tak ciynżko spamiyntać, jak sie zegōwki uklodo? Co, zaś ci sie urwōł knefel? A niy, mosz go. (*zapino mu wiyrchni knefel przy oberhymdzie*) To po jakiymu żeś go ôstawił ôdpiynty? Tak ciynżko pozapinać knefle? I oczywiście żeś niy wykłupōł tepicha! Niy do sie, pra? Na zicher ani niy wiysz, kaj je kloper! Chopie, co byś ty bezy mie zrobił? Pōnknij sie, chca powiesić mantel na bigel do szranku.

ERWIN: Nale... niy śmiysz...

1. **ANA:** Erwin, co je louz z tym szrankiem? Kogo ty tam chowiesz? A można ty mie zdradzosz, co? (*chichro sie*) Godej, mosz tam jakoś libsta w tym szranku? Keroś dała pozōr na takigo gryncbuły? Godajōm, co stare chopy majōm wziyncie. Ino chyba niy take jak ty, pra, chopeczku? (*dowo mu nojbardziej protekcyjnalnego kusika, jakigo sie ino umicie forsztelować*) No, moja gryncbuła żeś je. A terozki sie pōnknij.

ERWIN (znerwowany): Ty, wiysz co? Można i jo je kōncek... hmm... zaruściaty, nale... Kej jużeś napoczła godka ô zdradach, to... Ana, jo wiym!

ANA (ôroz wylynkano): Co ty wiysz?

ERWIN: Jo wiyim ô NIM.

ANA (*siado na tapczanie, fachluje sie choby ôroz zrobiyło jij sie fest gorko*): Jezderkusie, Erwin. Naprowdy?

ERWIN: Ja. Wiyim, co mosz inkszego szaca.

ANA (*zakrywo ôczy, choby chciała sie zasuć pod ziymia*): Jo żech chciała ci pedzieć. Niy chciała żech ci ukrziwdzić. Tako gańba, Erwin... Jezder... Jo zaroz byda mieć hercszlag, już mōm hicywele... W gowie mi aże tōmpie! Suchej, jo to poradza wytuplikować. Jo żech ino chciała sie poczuć choby modo frela. Erwin!

ERWIN: Niy, no, jo do niego nic niy mōm. Trocha my pogodali. Musza pedzieć, fajny karlus.

ANA (*zdziwowano*): Co ty godosz? Ty znosz Bercika?!

ERWIN (*ryczy*): Bercika?!?!?!?!?

Na bina (bez ôdemkniynte dźwiyrze) włazi Bercik. Kudły choby papagaj, dwajścia lot, wiyncyj niy, galoty i tresek, baseball mycka w rynce, adidas.

BERCIK: Joł!

ERWIN: Ty?!?!?!?

BERCIK (*chichro sie*): Te, Ana, jo padōm: „joł!”, a twōj chop spokopił, co jo pediōł, że jo to jo. Śmieszne!

ANA (*chyto sie za gowa*): Bercik, jo cie prosza, zawrzij sie. Godała żech ci, co mōsz ino pomōc mi z rajzyntaszōm i ôstać na siyni. Fto ci kozōł sam włazić?

BERCIK: Dyc przeca żech słyszōł vos mie wołać...

ERWIN: Fto to je?!? Wiele ôń mo lot?!? Dyc tyś je pedofilka!!!

ANA: Erwin, to je Bercik. Bercik je rok starszy ôd naszego Pyjtra. Robi tyż w Paryżu, co dwa tygodnie rajzujemy razem na Ślōnsk. Zgodali my sie, no i wiysz... Tak sie to napoczło... Při nim czuja sie zaś choby modo dziōuszka...

ERWIN: Rok starszy ôd naszego Pyjtra?! Ty sie ônacysz z takim modziokiem?! Co z ciebie je za motyka?! Tyś je gorso ôd tego... No, jak ôń sie mianuje?!

ANTOINE (ze szranku): Gorso ôd Trumpa!

ERWIN: Gynau! Tyś je gorso ôd Trumpa! Při ciebie Trump to sie ani niy może stanōńc! Při ciebie Trump to je choby klosztorno panna!

ANA: Erwin, kogo ty tam chowiesz w tym szranku?!?

ANTOINE (wyskakuje ôroz ze szranku i napoczyno sie ciepać): Ty fuchtlo! Ty motyko! Ty mokwo! Ty hyrpo! Mało ci było dwōch chopōw, to żeś sie jeszcze szaca znodła?! Ty...

ERWIN (do Antoine'a znerwowany): Antōń, ustōń! Godōsz do mojij baby!

ANTOINE: To je tyż moja baba! Ta fuchtla! Ta motyka!

ERWIN: Niy rycz po mojij babie!!!

ANA (chyto sie za gowa): Jezderkusie! Mon Dieu! Ponbōczku! Antoine, co ty tukej robisz?!

ANTOINE: Co jo sam robia? Co jo sam robia? Miyszkōm tukej! Ja, miyszkōm tukej ôd trzech dni. Z mojim kamratym, Erwinym. Niy, niy kamratym. Poczkej, jak sie godo na chopa ôd swojij baby?!

ANA: Chopy, siednijcie sie! Muszyny sie wszyscy uholkać i pogodać, tak ôd serca.

ERWIN: Toć. Czekōmy. Ciekawe, jak nōm to wytuplikujesz.

BERCIK (*biere mobilnioka ôd Erwina*): To je twōj smartfon? Moga zoboczyć, jake mosz apki?

ERWIN, ANTOINE i ANA wroz: Ja, pobow sie!

BERCIK (*chichro sie i napoczyno sie bawić mobilniokiem ôd Erwina*): Fajnie!

ANA: No i co terozki bydzie?

ERWIN: No właśnie! Tyś narobiła ôstudy, to terozki czekōmy z Antōnem, aże nōm powiysz, co dalij!

ANA (*frechownie*): Jo narobiła ôstudy?! Jo napochała, ja? Ino jo? Richtiś? A wy to niby co? Take śwynte, ja? Śwynty Antonik? I śwynty Erwin? Wy naprowdy psicno wiycie ô babach!

Erwin kuko na Antoine'a, Antoine kuko na Erwina.

ERWIN: My? A co my napochali?

ANA do ERWINA: A niy prziszło ci do tyj tympyj gowy, że jakbyś niy bōł tako gryncbuła, to bych sie niy musiała ôglōndać za inkszymi chopami i ani bych niy wejrzała na Antoine'a? Wiela razy żeś mie wziōn do tyjatronu? Wiela razy żeś zy mnōm pogodōł ô literaturze? Wiela razy żeś napisōł ô mie wiersz? Ani gupich kwiotkōw mi niy kupisz! Do ciebie baba sie nadowo ino do warzynio, biglowanio i sprzōntanio. A terozki jeszcze czekosz, aże ci prziniesza geltag w ojro! A ty? (*do Antoine'a*) A ty sie niy mosz co tak asić! Jakby ci richtiś na mie zależało, to bych już downo ôstawiła Erwina i bych ôstała ino z

tobōm! Wiele razy żeś mi wiyszōł nudle, jako to jo żech niby do ciebie wažno? Psinco prowda! Jakbych była tako wažno, to byś downo ciepnōł robota i przekludził sie zy mnōm na Ślōnsk! Prziszło ci do gowy, jak jo sie czuja w tyj Francyji? Cōłki czos choby jakoś boroka ze Wschodu, jakoś imigrantka, co znodła sie bogatego chopą, kery wykłodo na Sorbonie! Wiysz co? Jo mōm kajś ta twoja Sorbona i twojich sztudyntōw! Jo bych chciała sie poczuć nojważniejszo w twojim cōłkim życiu! W życiu Erwina żech je nojważniejszo! Tyn borok to sie bezy mie z niczym niy umi dać rady. Jo wiym, co ôn mie richtiś potrzebuje. Dyc tyn ciućmok ani niy wiy co kaj je we chaupie. A ty? Do ciebie jo je zowdy numer dwa. Wy tego richtiś niy poradzicie spokopić?! Jo je nowoczesno ślōnsko baba! Jo mōm roztomajte potrzeby! A jak do wos to je za wiele, to jo potrzebuja wiyncyj jak jednego chopą! Jo już mōm tego wszyskiego dość! Niy chca wos wiyncyj widzieć! (*napoczyno ślimtać*)

BERCIK (*pokazuje Erwinowi jego mobilniok*): Moga zaszpilać w ta gra na twojim smartfonie?

ERWIN, ANTOINE i ANA wroz: Zawrzij sie!!!

Siedzōm trocha po cichu, ino Bercik gro i chichro sie sōm do sia.

ANTOINE (*po cichu do Any*): Musza pedzieć, co mosz recht... Jak tak na to wejrza...

ERWIN: Ana, suchej... Jo sie zmiynia. Byda ci warził i sprzōntōł. I pōdymy do tyjatra. W Korezie grajōm terozki fajno sztuka...

ANTOINE: Pōdymy we trzech... Jo cie niy ôstawia, Ana. Jo poszukōm sie roboty na keryjs uczelni tukej i przekludza sie na Ślōnsk. Tyś je ważniejszo jak cōłko Sorbona i moje sztudynty...

ANA (*udowo, że ślimto*): Jo niy wiym... Sama niy wiym...

ERWIN: ANA, jo ci przaja, jo bez ciebie niy poradza żyć...

ANTOINE: Jo tyż ci przaja, wiysz ô tym...

ANA: Jo nad tym musza pomyśleć. Terozki chca trocha ôdreagować po cōłkij rajzie. Bercik biere mie do klubu. Byda nazod rano. Bercik, idymy. Bercik, ôddej Erwinowi tego mobilnioka!

Ana i Bercik idōm weg. Erwin i Antoine siedzōm i filujōm jedyn na drugigo. Żodyn niy wiy, co pedzieć.

ANTOINE: To jo wezna i powysyłōm trocha maili, zobocza, eli je sam jakoś robota do mie...

ERWIN: Toć, zobocz. A jo... A jo można posprzōntōm... (*biere do rynki pilota*) Bydzie ci zawodzac jak puszcza telewizor? (*włōnczo*)

(*godka we telewizorze*) Reporter: W swojej pracy skupia się pan na roli tradycyjnej śląskiej rodziny.

Epany Profesor: Rodzina na Śląsku jest święta! W tym tradycyjnym modelu kluczową rolę pełni kobieta. To ona strzeże wartości, to ona zawsze przekazywała wiarę w Boga i w polskość. Śląskie żony i matki z pokorą i radością pełnią rolę służebną, świadome, jak istotne jest zachowanie tego modelu...

ERWIN: Te, Antōn! Jo zgasza ta lajera, ja?

ANTOINE: Ja, ja, zgaś!

Erwin gasi telewizor. Koniec sztuki.